

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Στην αίθουσα του Κακουργιοδικείου δικάζεται από χθες ο πορτιέρης των «Παλαιών Δελτινών» Βλάσσης Τασιόπουλος, ο οποίος κατηγορείται για το θάνατο του 15άχρονου Κώστα Βενιώτη, τον Οκτώβριο του 1993. Σελ. 20

ΕΛΛΑΔΑ

ΥΓΕΙΑ

Την πιλοτική λειτουργία παιδικών σταθμών και το απόγευμα, που θα εφαρμοστεί τον επόμενο μήνα σε 4 δήμους, ανακοινώνει σήμερα ο Κ. Σημίτης. Σελ. 21

■ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΚΑΡΑΛΗ
ΦΩΤΟ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΖΙΑΝΗΣ

Η Ντιλιπέρ, ο Λοσάν, η Λιτέν και ο Σεβέν. Τέσσερα μικρά παιδιά από την Ξάνθη. Τέσσερα παιδιά του περιθωρίου, όπως δεκάδες χιλιάδες άλλα παιδιά στην Ελλάδα. Μέχρι χθες ήταν καταδικασμένα στον αναλφabetισμό. Το μόνο που γνώριζαν ήταν να πουλούν χαρτομάντιλα στα φανάρια και λουλούδια στα νυχτερινά κέντρα και να καθαρίζουν τα τζάμια των αυτοκινήτων. Τώρα μπορούν περήφανα να γράφουν το όνομά τους και να συλλαβίζουν μαζί με τα άλλα παιδιά τα κείμενα του Αναγνωστικού.

Στο Μεταξουργείο, σε ένα παλιό νεοκλασικό διώροφο σπίτι, στεγάζεται το «Κέντρο Συμπράτασης του Παιδιού» (οδός Γιατράκου 12). Εκεί πηγαίνουν μετά το σχολείο 150 τουρκόφωνοι Ελληνόπουλα και διαβάζουν.

Η κοινωνική λειτουργός κ. **Μυρτώ Λαιμού** προσπαθεί να καλύψει τα κενά που έχουν στα μαθήματά τους.

Ο **Λοσάν** είναι 11 χρόνων, δεν έχει ξαναπάει στο σχολείο και οι δάσκαλοι τον έβαλαν να φοιτήσει κατευθείαν στην έκτη Δημοτικού.

«Δυσκολεύομαι πάρα πολύ. Το αγαπώ το σχολείο. Δεν θέλω να επιστρέψω πάλι στα φανάρια» λέει γουρλώνοντας τα δυο μεγάλα, μαύρα μάτια του.

Μουσουλμάνος από την Ξάνθη, έχει άλλα δώδεκα αδέρφια. Στην οικογένειά του όλοι είναι αναλφabetοί.

«Μόνο εγώ ξέρω να γράφω και να διαβάζω. Οι γονείς μου χαίρονται όταν με ακούν να συλλαβίζω και περιμένουν με ανυπομονησία τη στιγμή που θα μπορώ να τους διαβάζω ιστορίες».

Η 7χρονη **Ντιλιπέρ** φέτος πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο. Στην πλάτη της βρίσκεται κρεμασμένη η σχολική της τσάντα.

«Δεν την αποχωρίζεται ποτέ» λένε γελώντας οι συμμαθητές της. Πριν από λίγο καιρό πουλούσε χαρτομάντιλα στα φανάρια. Τώρα ξυπνάει κάθε πρωί και πηγαίνει στην πρώτη τάξη του 15ου Δημοτικού Σχολείου.

«Είμαι πολύ ευτυχισμένη. Τώρα ξέρω και εγώ να γράφω. Όταν μεγαλώσω, θέλω να γίνω δασκάλα» λέει με χαμόγελο.

Ο **Σεβέν** είναι 11 χρόνων. Το πρωί πηγαίνει στο σχολείο και το βράδυ πουλάει λουλούδια στα νυχτερινά κέντρα.

«Δεν με πειράζει που το βράδυ

Μ. Λαιμού: «Ορκίστηκε να κάνω κάτι»

■ Ένα όνειρο ζωής για την κοινωνική λειτουργό **Μυρτώ Λαιμού** έγινε πραγματικότητα. Τον περασμένο Μάρτιο με δικά της χρήματα νοίκιασε ένα διώροφο σπίτι στο Μεταξουργείο για τα παιδιά του περιθωρίου, για τα «παιδιά των φαναριών», που είναι καταδικασμένα να μένουν αναλφabetοί.

■ «Βλέποντας τα παιδάκια στα φανάρια και στα νυχτερινά κέντρα να πουλούν λουλούδια ορκίστηκε στον εαυτό μου να κάνω κάτι γι' αυτά τα αθώα θύματα. Στο Μεταξουργείο και στις γύρω περιοχές υπάρχουν πεντακόσια παιδιά που δεν ξέρουν καν να γράφουν το όνομά τους. Πόρτα πόρτα, ανακάλυπτα πολυτεχνες οικογένειες με δέκα και δώδεκα παιδιά που δεν γνώριζαν τι θα πει σχολείο. Κατάφερα αρκετά να τα γράψω στα σχολεία της περιοχής. Το τραγικό είναι ότι σχεδόν όλα είναι Ελληνόπουλα και εγγεγραμμένα στο Ληξιαρχείο Ξάνθης.

■ Προσπαθώ κάθε απόγευμα, μόλις τελειώνουν το σχολείο, να τα βοηθάω στα μαθήματα. Δεν έχω όμως προσωπικό. Εθελοντικά κάποιος με βοηθούν, χρειάζομαι όμως δασκάλους και δασκάλες. Δεν χρειάζομαι χρήματα. Από δωρεές έχω καλύψει τα σχολικά είδη των παιδιών και τον εξοπλισμό της τάξης».

Τα «παιδιά των φαναριών» συλλαβίζουν την αλφαβήτα

Πριν από λίγο καιρό πουλούσαν χαρτομάντιλα, τώρα μπορούν να γράφουν το όνομά τους

Ξενυχτώ και το πρωί σηκώνομαι στις επτά. Μου αρκεί που μαθαίνω να διαβάζω και να γράφω. Όταν μου είπαν ότι και εγώ μπορώ να πάω στο σχολείο, τρελάθηκα από τη χαρά μου. Περίμενα πώς και πώς την πρώτη μέρα που μαζί με τη σάκα μου και τη μολύβια μου θα πέρναγα τη σχολική πόρτα. Εμείς το σχολείο μόνο από έξω το βλέπαμε. Δυσκολεύομαι όμως, γιατί με έβαλαν κατευθείαν στην πέμπτη Δημοτικού. Δεν ξέρω καλά καλά τα ελληνικά γράμματα και με έβαλαν μάλιστα να γράψω και αγγλικά».

Με τους συμμαθητές του τα πηγαίνει μια χαρά, με τη δασκάλα του όμως έχει κάποιες προβλήματά:

«Μας έχει βάλει στα τελευταία θρανία. Δεν μας δίνει καμία σημασία. Δεν κοιτάζει τα γραπτά μας, δεν μας ζητάει να διαβάσουμε. Μας μιλάει μόνο όταν εμείς τη ρωτήσουμε κάτι. Νομίζουμε ότι δεν μας θέλει στην τάξη» λέει με παράπονο ο μικρός.

μουσουλμάνος». Η 12χρονη **Λιτέν** δεν έχει την ευκαιρία να μάθει γράμματα, γιατί κανένα σχολείο

δεν τη δέχεται λόγω της ηλικίας της.

«Με θεωρούν μεγάλη. Θέλω και εγώ να μάθω να διαβάζω» λέει βουρκωμένη.

Η κοινωνική λειτουργός προσπάθησε επανειλημμένα να πείσει τους δασκάλους και τους διευθυντές των γύρω σχολείων να εντάξουν όλα τα παιδιά στην πρώτη Δημοτικού και να δεχτούν και τα λίγο μεγαλύτερα. Παντού όμως συνάντησε άρνηση και αδιαφορία.

Μικρά και μεγάλα παιδιά για πρώτη φορά στα θρανία.

Η πρώτη επαφή με την κιμωλία και τον πράσινο πίνακα για τη μικρή από την Ξάνθη.